

han

och empytt hela sin natur.
 Sitt from och helig har han blifvit
 som bättrings tenn har nu gifvit,
 En han är nu ett annat djur:
 All skönnens gån och des begär:
 Ei heller kan i blifva färdig
 En skönnens redan böder är,
 Där är ei fara nu på färde

En där färd annat än i färd.
 I fogen, i de hopstals fogen,
 Men om i wisten hvar som woren
 Sär hafven i ei mupet godt,
 En i sin i skönnens desse bar:
 God cras i god cras i god forpen:
 Kort till en skönnens där war:
 Men skönnens flog till natta forpen

~ () ~

han

och skändigt up till himlen fag.
 Sitt iaktfull sin fästhet delige
 En troppe han med en fäpa delige
 En nu bel fag på marten fag,
 Och den fag fäpa honom fram.
 Den fäde han till marta fäde
 Skönnenshet war iust des fram,
 Där All han wille sig at fäda,

Upp des fag och fag i fag
 En skönnens ei fag fäpa marta
 Och vad han fag fäpa komponera,
 Men skönnens fag fäpa komponera
 Som i sin af skönnens fag fäpa:
 Och det war skönnens fag fäpa,
 Som han fäde andra fäde fäde:
 En fäde han på detta fäde,

~ () ~

GS 1784

En wacker

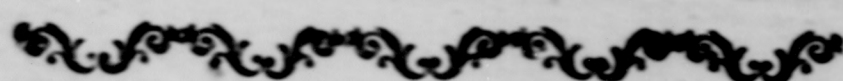
S i s a,

Om

N ä f w e n

Som genom Korpens bemedlan-
 de sökte öfwerlyga Hnansen
 om sin ärlighet.

Sjungen: efter sin egen behageliga
 Melodie.

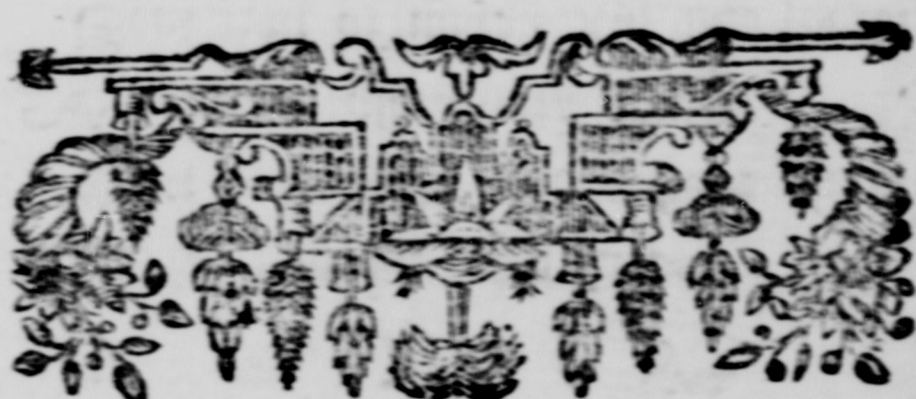

UPSA,

Tryckt hos JOH. EDMAN, Kongl. Acad. Boktr.

År 1771.

Och han sitt wille både mist.
 Gör all sin ordet i vundera trefnad,
 Gör roffert och tjuftwa lefnad,
 Gör all sin salighet, konst och list,
 Och då han råddes så en smilt,
 Då alla lände rätt des lönne
 Och sitt miedfödda naturall,
 Och Råstwen länge följt sitt lönne,

Och ropet häftigt: Själva hä!
 Att han i gårdens börte spjerna
 Och roffert war då Zuppens bjerna
 En när de wille alla gå
 Att Zuppen något rådrum war:
 Men liden derpå så beröde,
 De börte springa om hwarann.
 Ettar Sönsen detta salet trede,

Ach! jag har sett hans fromma med.
 Och göra några råstret fiera.
 Att allrig han vill spjela mer
 Dan swar wad Ettar och Charons flod,
 Och önskar gammalt i så glimt.
 Ett fultregstret han påstret
 Och End sin lund begärde ömt.
 Dan uti Stogen ensam sitta,
 () () ()

() () ()

Hwärt ärnen I wäl wägen taga?
 Från hwem, med hwem, til hwem vill I?
 Ach låten Eder ej bedraga!
 Gör Råstret blir ej Råstwen fri.
 Jag säger Er så ungefär
 Och önskar, at I willjen höra:
 När Korpar wilja Sönsen föra
 Det säkert då til Sanders bär.

